

Küçük Yosun Kazı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Yosun Kazı

Aysel Banu YAVUZAL

Uzak kuzeyde, gökyüzünün gümüş bir kâse gibi parladığı yerde, Gus adında küçük bir yosun kazı yaşırdı. Yumuşacık gri-beyaz tüyleri, akıllı bir siyah boynu ve tepesi, yumuşak krem rengi yanakları vardı. Parlak kara gözleri merakla ışıldardı. Her ilkbahar, büyük kazlar büyük kuzey göçünden söz ederdi. Gus minik siyah gagası kocaman açık dinlerdi. O da uçmak isterdi ama kısa kanatları ona çok küçük gelirdi.

Bir sabah, bütün sürü kanatların büyük bir vınlamasıyla gökyüzüne yükseldi. Gus küçük turuncu ayaklarını çırpıp havalandı. Aşağıdaki dünya kar ve taştan bir yamalı örtüye dönüştü. Ama çok geçmeden rüzgâr güçlendi ve Gus geride kaldı. Kanatları ağrıdı, kalbi güm güm attı. "Beni bekleyin!" diye seslendi ama diğerleri çoktan uzaklaşmıştı. Sonra minik bir ses cıvıladı: "Ben seninle beklerim!"

Bu, yaprak kadar küçük bir kar çintesi olan Pip'ti. Pip'in beyaz ve yumuşak gri tüyleri, siyah kanat uçları ve sıcak kahverengi çizgileri vardı. Kanadının yanına minik mavi bir tüy sıkıştırılmıştı. "Ben de kuzeye uçuyorum," diye şakıdı Pip. "Birlikte gidebiliriz!" Gus içinde sıcak bir parıltı hissetti. "Gerçekten mi? Benimle uçar mısın?" Pip başını salladı ve havada hızlı bir takla attı. "Dostlar uzun yolculukları kısaltır!"

Böylece Gus ve Pip yan yana yola koyuldular. Büyülü yol, şeker gibi parıldayan karlı dağların üzerinden geçiyordu. "Parlayan nehirleri takip et," diye cıvıladı Pip. "Onlar ta eve kadar akar!" Gus kısa kanatlarını olabildiğince güçlü çırdı. Hava soğuktu ama Pip'in neşeli çene çalması onu ayakta tutuyordu. "Biraz daha ileri!" diye şakıdı Pip. Ve bir şekilde bu doğru geliyordu.

Öğleden sonra kara bulutlar yuvarlandı. Rüzgâr uludu ve onları yana itti. Gus takla attı, döndü. "Yapamıyorum!" diye ağladı. Pip hızla yanına sokuldu. "Yapabilirsin! Benimle şarkı söyle!" Pip kıvrır kıvrır solucanlar ve sıcak bahar günleri hakkında komik bir şarkı söyledi. Gus ona eşlik ederek öttü ve kanatları hafifledi. Rüzgâr hâlâ esiyordu ama şarkıları onu daha az korkutucu gösteriyordu.

Gece çöktüğünde dünya koyu maviye ve sessizliğe büründü. Gus daha önce hiç karanlıkta uçmamıştı. "Korkuyorum," diye fısıldadı. Pip kanatları neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. "Ben tam buradayım," dedi Pip yumuşacık. "Yıldızları takip edelim. Onlar hep kuzeyi gösterir." Böylece uçmaya devam ettiler, koca karanlık gökyüzünde iki küçük dost, ve yıldızlar sanki sadece onlar için parıldadı.

Bazen yolculuk çok uzun geliyordu. Gus'un kanatları ağrıyor, küçük turuncu ayakları üşüyordu. Pip sıcacık bir yuva ve sıcak bir ateş hakkında şarkı söylerdi. Sonra Gus en sevdiği gölet hakkında bir hikâye anlatırdı. "Dostluk büyüü güçlendirir," derdi Pip. Ve bu doğrudu: birbirlerine yardım ettiklerinde etraflarındaki hava sanki pırıldayıp parlıyordu.

Bir gün gümüş bir şerit gibi kıvrılan parlak bir nehrin üzerinden uçtular. "Bak!" diye bağırdı Gus. "Su dans ediyor!" Nehrin peşinden vadilerden geçip tepelerin etrafını dolandılar. Pip bir nehir şarkısı söyledi, Gus da nakaratı öttü. Aşağıda balıklar zıplayıp güneşte parıldadı. Büyülü yol sanki sadece onlara ait bir sır gibiydi.

Sonra tepesi bulutlara karışan öyle yüksek bir dağ çıktı ki. "Bunun üzerinden uçamayız!" diye soludu Gus. "Bir yolunu bulacağız," dedi Pip. Alçaktan, kayalık duvarların arasından, dar bir ışık yolunu izleyerek uçtular. Korkutucuydu ama Pip cesur şarkılar söyledi ve Gus istikrarlı bir şekilde kanat çırdı. Birlikte öbür tarafı buldular.

Rüzgârlı bir günde Gus'un kırmızı atkısı uçup yuvarlandı. "Olamaz!" diye bağırdı. "O benim en sevdiğim atkımdı!" Pip peşinden daldı ama rüzgâr çok güçlüydü. "Yenisini yaparız!" diye cıvıladı Pip. Yumuşak yosun ve örülmüş otlar topladılar. Pip atkıyı Gus'un boynuna bağladı, içine minik mavi bir tüy sıkıştırdı. "Şimdi daha da güzel!" Gus güldü.

Bir gece yoğun bir sis her yeri kapladı. Ne yıldızları ne de nehirleri görebiliyorlardı. "Kaybolduk!" diye titredi Gus. Pip iyice sokuldu. "Gözlerini kapat ve dinle," dedi Pip. "Ne duyuyorsun?" Gus dinledi. Uzaklarda kazların ötüşünü duydu. "Sürü!" diye bağırdı. Sislerin içinden sesi takip ederek diğerlerini buldular.

Büyük kazlar küçük Gus'u görünce şaşırdılar. "Başardın!" diye öttüler. Gus kabarık göğsünü şişirdi. "Yardım aldım," dedi ve Pip'i tanıttı. Kazlar minik kar çintesini sevinçle karşıladı. O gece sıcacık bir küme olup hep birlikte hikâyeler paylaştılar. Gus ve Pip yan yana oturdular, sıcacık ve gururlu. Dostlukları onları buraya kadar taşımıştı.

Uçmaya devam ettikçe büyü güçlendi. Kuzey ışıkları gökyüzünde dans etti; yeşil, mor ve altın rengi. "Bak!" diye şakıdı Pip. "Gökyüzü kutlama yapıyor!" Gus mutlu bir ürperti hissetti. Işıklar sanki etraflarında dönüp kanatlarına yol gösteriyordu. Gülerek daha hızlı uçtular, ta ki ufuk parlak, davetkâr bir ışıkla parlayana kadar.

Sonunda aydınlık kuzey yurduna ulaştılar. Burası parıldayan bir gölü ve yumuşak yosunlu yuvaları olan yeşil bir vadiydi. Kazlar mutlu ötüşlerle indiler. Gus ve Pip kanatları birbirine değerek birlikte indiler. "Başardık!" diye sevindi Gus. "Birlikte başardık," diye şakıdı Pip. Güneş tüylerini sıcacık okşadı ve bütün vadi gülümsüyor gibiydi.

Gus ve Pip gölün kıyısında bir yuva yaptılar. Pip her sabah şarkı söyledi, Gus yemeklerini paylaştı. Dağların üzerinden güneşin batışını izleyip gökyüzünü pembe ve altın rengine boyadılar. "Seninle olmasaydım bu kadar uzağa uçamazdım," dedi Gus. "Ben de seninle olmasaydım bu kadar cesurca şarkı söyleyemezdim," diye yanıtladı Pip. Dostlukları her günü yeni bir serüven gibi hissettirdi.

Ve böylece küçük yosun kazı ile kar çintesi sonsuza dek dost kaldılar. Dostluğun bize uzaklara gitme cesareti ve neşesi verdiğini öğrendiler. Rüzgâr soğuk estiğinde ya da gece karanlık geldiğinde, büyülü yolculuklarını hatırlarlar. Ve eğer dikkatle dinlerseniz, Pip'in şarkısını ve Gus'un mutlu ötüşünü duyabilirsiniz; esintiyle taşınıp ta eve kadar gelir.